

Sygn. akt V **GC 1531/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ryszard Kołodziejski
Protokolant:	stażysta Jowita Stafiej

po rozpoznaniu w dniu 08 października 2018 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa Grupa (...) sp. z o.o. w G. - D.

przeciwko (...) S.A. w G.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) S.A. w G. na rzecz powoda Grupa (...) sp. z o.o. w G. - D. kwotę 4350 zł (cztery tysiące trzysta pięćdziesiąt złotych);

II umarza postępowanie w pozostałej części/ ;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2507,20 zł (dwa tysiące pięćset siedem złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt: V GC 1531/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 17 października 2018 roku

Powód Grupa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.-D. wniosła do tut. Sądu pozew o zapłatę przeciwko (...) S.A. z siedzibą w G.. Powód domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 5.500 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie przez pozwanego z nieruchomości powoda w okresie od 20 czerwca 2014 roku do 20 czerwca 2017 roku, oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż jest właścicielem nieruchomości stanowiących działki o nr (...) położonych w miejscowości W. dla których Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą o numerach odpowiednio (...) i (...) oraz nieruchomości stanowiących działki o nr (...) dla których Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą o numerach (...) oraz działki nr (...) dla której Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą o numerach (...) położonej w miejscowości K.. Na przedmiotowej nieruchomości posadowione są urządzenia elektroenergetyczne linii energetycznej 110 kV C.-U. będące własnością pozwanego. Dnia 21 czerwca 2017 roku strony w drodze umowy sporządzonej w formie aktu notarialnego dokonały ustanowienia służebności przesyłu obciążającej nieruchomość powoda na rzecz pozwanego. Powód wezwał pozwanego do wypłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości za okres od 20 czerwca 2014 roku do dnia 20 czerwca 2017 roku tj. dnia przed zawarciem umowy

ustanawiającej służebność przesyłu na rzecz pozwanego. Pismem z dnia 27 kwietnia 2017 roku pozwany zgodził się jedynie na zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości tj. działki nr (...) w wysokości, która nie została zaakceptowana przez stronę powodową. W pozostałym zakresie, w stosunku do pozostałych działek o nr (...) pozwany odmówił wypłaty dochodzonego wynagrodzenia. Powód wskazał, iż żądane wynagrodzenie zostało obliczone za pomocą specjalistycznego programu SIECI-Wynagrodzenia działającego w oparciu o algorytmy podobne do tych stosowanych przez biegłych rzeczoznawców.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w G. złożył odpowiedź na pozew, w której wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował powództwo co do zasady jak i co do wysokości. Nadmienił, iż kwota dochodzona pozvem nie została w żaden sposób wykazana, jest rażąco wygórowana i nie znajduje uzasadnienia. Wskazał, iż przez przedmiotowe nieruchomości przebiega linia napowietrzna wysokiego napięcia 110 kV C.-U., stanowiąca własność pozwanej. Długość linii wynosi: działka (...)m, działka nr (...)m, działka nr (...)m, działka nr (...)m, działka nr (...)m. Szerokość pasa służebności wynosi 10,4m. Pozwany zauważył również, iż z odpisów z ksiąg wieczystych przedmiotowych nieruchomości wynika, iż powód nabył ich własność dnia 11 czerwca 2015 roku zatem już z uwagi na ten fakt bezzasadne jest żądanie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie sprzed tej daty. Odnośnie działek nr (...) podniósł, iż w orzecznictwie uznaje się, iż oświadczenie o wyrażeniu zgody przez właściciela nieruchomości na korzystanie z niej w zakresie koniecznym do wybudowania na gruncie nieruchomości urządzeń linii przesyłowej i korzystania z nieruchomości w zakresie umożliwiającym eksplorację tych urządzeń może być traktowane jako nawiązanie między stronami stosunku prawnego podobnego do umowy użyczenia. Zdaniem pozwanego należy przyjąć, iż strony łączyła umowa użyczenia, a żądanie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie można uznać ewentualnie jedynie od dnia 8 kwietnia 2017 roku tj. dzień po doręczeniu od (...) S.A. w G. pisma pełnomocnika powoda w sprawie zawarcia umowy ustanowienia służebności przesyłu i wypłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie ze stanowiącej ich własność nieruchomości, które należy traktować jako zakończenie stosunku użyczenia. Z kolei odnośnie działki nr (...) wskazał, iż ewentualnie zasadną można uznać jedynie wypłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości od dnia 11 czerwca 2015 roku tj. od dnia nabycia prawa własności nieruchomości do dnia 20 maja 2017 roku tj. do dnia poprzedzającego dzień zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu w formie aktu notarialnego.

Powód Grupa (...) Sp. z o.o. w G.-D. pismem z dnia 22 listopada 2017 roku sprecyzowała roszczenie objęte pozvem w ten sposób, iż dochodzone wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości dotyczy okresu od 11 czerwca 2015 roku do dnia 20 czerwca 2017 roku.

Na rozprawie w dniu 8 października 2018 roku powód działając przez profesjonalnego pełnomocnika ograniczył powództwo do kwoty 4.350 zł i zrzekł się roszczenia w pozostałej części.

Sąd ustalił, co następuje :

Na wniosek Zakładu (...), w dniu 21 stycznia 1992 roku Urząd Wojewódzki w T. wydał decyzję o zatwierdzeniu miejsca i warunków realizacji planu budowy linii napowietrznej NW 110kV przez Zakład (...) w gminach C., Ł. i U.. Przebieg linii został wytyczony m.in. nad nieruchomościami o nr 24, 23, 22, 16, 46 na terenie gminy C. i Ł..

(okoliczność bezsporna, nadto dowód: decyzja z dnia 21 stycznia 1992 roku wraz z załącznikami, k. 53-58; pismo z dnia 12 czerwca 1992 roku, k. 59)

Grupa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.-D. od dnia 11 czerwca 2015 roku jest właścicielem nieruchomości stanowiących działki o nr (...) położonych w miejscowości W. dla których Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą o numerach odpowiednio (...) i (...), nieruchomości stanowiących działki o nr (...) położonych w miejscowości K.

dla których Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą o numerach (...) oraz działki nr (...) położonej w miejscowości K. dla której Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą o numerach (...).

(okoliczność bezsporna, nadto dowód: wydruk z księgi wieczystej (...), k. 12-20; wydruk z księgi wieczystej (...), k. 21-30; wydruk z księgi wieczystej (...), k. 31-40; wydruk z księgi wieczystej (...), k. 41-50;)

Grupa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.-D. pismem z dnia 7 kwietnia 2017 roku zwróciła się do (...) S.A. O. w T. o zawarcie odpłatnej umowy o ustanowienie służebności przesyłu za odpowiednim wynagrodzeniem oraz wypłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości na podstawie art. 224 §2 k.p.c. dotyczących działek: o nr 16 i 46 położonych w miejscowości W. dla których Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą o numerach odpowiednio (...) i (...), nieruchomości stanowiących działki o nr (...) położonych w miejscowości K. dla których Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą o numerach (...) oraz działki nr (...) położonej w miejscowości K. dla której Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą o numerach (...).

Pismem z dnia 27 kwietnia 2017 roku (...) S.A. poinformowała, iż linia napowietrzna 110kV C.-U. została wybudowana w 1992 roku za zgodą ówczesnych właścicieli działek (...). Zaproponował również zapłatę jednorazowego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości (działka (...)) za okres od 27 kwietnia 2015 roku do dnia ustanowienia służebności przesyłu i ustalenie służebności za jednorazowym wynagrodzeniem.

Kolejno pismem z dnia 12 maja 2017 roku (...) S.A. przesyłała egzemplarze porozumienia o ustanowieniu służebności przesyłu dotyczące działek nr (...) położonych w miejscowości W. i działek nr (...) w miejscowości K.. Nadto odmówiła wypłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie.

(dowód: pismo z dnia 7 kwietnia 2017 roku, k. 97; pismo z dnia 27 kwietnia 2017 roku, k. 51; pismo z dnia 12 maja 2017 roku, k. 52)

(...) S.A. z siedzibą w G. podpisała z Grupą (...) Sp. z o.o. z siedzibą G.-D. w dniu 21 czerwca 2017 roku zawarły umowę w formie aktu notarialnego dotyczącą ustanowienia służebności przesyłu obciążającej nieruchomości Grupy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.-D. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w G.

(okoliczność bezsporna.)

Wartość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w odniesieniu do napowietrznej linii energetycznej 110 kV relacji C.-U., zlokalizowanej na działce ewidencyjnej nr (...) położonej w W. wynosi 4.350 zł.

Wartość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w odniesieniu do napowietrznej linii energetycznej 110 kV relacji C.-U., zlokalizowanej na działce ewidencyjnej nr (...) położonej w W. wynosi 245zł.

Wartość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w odniesieniu do napowietrznej linii energetycznej 110 kV relacji C.-U., zlokalizowanej na działkach ewidencyjnych nr (...) położonych w K. wynosi 1.055 zł.

Wartość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w odniesieniu do napowietrznej linii energetycznej 110 kV relacji C.-U., zlokalizowanej na działce ewidencyjnej nr (...) położonej w K. wynosi 1.281 zł.

(dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny szacowania nieruchomości A. G., k. 129-209 .)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o opinię biegłego sądowego z dziedziny (...) oraz o przedłożone przez strony postępowania dokumenty. Strony nie podważały wiarygodności przedłożonych do sprawy dokumentów, a również Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

Sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego z dziedziny (...) Sąd uznał za przekonującą i fachową. Biegły po dokonaniu analizy zgromadzonych w sprawie dokumentów, wizji lokalnej, znajomości rynku nieruchomości

oraz wiedzy specjalnej wydał jednoznaczną opinię w sprawie. Sąd uznał, że opinia biegłego sądowego w sposób wiarygodny określa wysokość adekwatnego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w odniesieniu do napowietrznej linii energetycznej 110 kV relacji C.-U.. Również strony nie kwestionowały opinii sporządzonej przez biegłą.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż powód w toku postępowania cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 1.150 zł, podtrzymując jedynie żądanie w zakresie kwoty 4,350 zł. Cofnięcie powództwa nastąpiło z uwagi na uwzględnienie wyliczenia należnego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez biegłą właśnie na kwotę 4.350 zł. Zgodnie z art. 203 §1 i §3 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Ponadto w myśl art. 355 §1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. W niniejszej sprawie powód cofnął pozew w części przed wydaniem wyroku w sprawie, z uwagi na uwzględnienie ustaleń biegłej. Uznając, że cofnięcie pozwu w części w niniejszej sprawie nie było sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego i nie zmierzało do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.) Sąd na podstawie art. 355 §1 k.p.c. w zw. 203 §1 k.p.c. orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku umarzając w tym zakresie postępowanie.

W niniejszej sprawie bezsporne między stronami było, iż od dnia 21 czerwca 2017 strony łączyła umowa w formie aktu notarialnego dotycząca ustanowienia służebności przesyłu obciążającej nieruchomości Grupy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.-D. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w G.. Nie ulega również wątpliwości, że przez nieruchomości będącymi własnością powoda przebiega napowietrzna linia energetycznej 110 kV relacji C.-U. należąca do pozwanego. Spór oscyłował wokół obowiązku zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda wynagrodzenia za bezumowne korzystanie za wcześniejszy okres korzystania z nieruchomości oraz jego wysokość. Powód Grupa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.-D. twierdził bowiem, iż za bezumowne korzystanie za okres od dnia 11 czerwca 2015 roku do dnia 20 czerwca 2017 roku należy mu się wynagrodzenie w kwocie, którą ostatecznie ograniczył do kwoty 4.350 zł. Z kolei pozwany (...) S.A. z siedzibą w G. twierdził, iż wyrażenie zgody właściciela nieruchomości na korzystanie z niej w zakresie koniecznym do wybudowania na gruncie urządzeń linii przesyłowej i korzystania z niej w zakresie umożliwiającym eksploatację tych urządzeń należy uznać za zawiązanie umowy użyczenia, a także, iż kwota dochodzona pozvem jest rażąco wygórowana. Nadmienił, iż za uzasadnione można uznać ewentualnie żądanie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości nr 16, 22, 23, 24/2 od dnia 8 kwietnia 2017 roku a więc kiedy powód wystąpił do pozwanego o zawiązanie umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a co do nieruchomości nr 46 od dnia 11 czerwca 2015 roku do dnia 20 maja 2017 roku.

Zgodnie z treścią art. 225 k.c. obowiązki samoistnego posiadacza w złej wierze względem właściciela są takie same jak obowiązki samoistnego posiadacza w dobrej wierze od chwili, w której ten dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy – to znaczy, że jest on obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy (art. 224 §2 k.c.). W myśl art. 230 k.c. przepisy dotyczące roszczeń właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi stosuje się odpowiednio do stosunku między właścicielem a posiadaczem zależnym, o ile z przepisów regulujących ten stosunek nie wynika nic innego. Przepisy te są konsekwencją zasady wyrażonej w art. 140 k.c., która daje właścicielowi uprawnienie do korzystania z przysługującego mu prawa z wyłączeniem innych osób. Należy przy tym podkreślić, iż nie ma powodów do wyłączenia roszczenia opartego na przepisach art. 224-225 k.c. w związku z art. 230 k.c. o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie w stosunku do posiadacza w złej wierze tzw. służebności przesyłu. Wobec powyższego roszczenia takie powinny być kierowane przeciwko posiadaczowi zależnemu, o którym mowa w art. 336 k.c. Takim posiadaczem jest niewątpliwie podmiot eksploatujący różnego typu urządzenia przesyłowe. Posiadanie takie odpowiada władztwu wynikającemu ze służebności. Zgodnie bowiem z art. 352 k.c. posiadaczem służebności jest osoba, która korzysta z cudzej rzeczy w zakresie odpowiadającym treści służebności.

W niniejszej sprawie powód domagał się wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z należących do nich nieruchomości przez przedsiębiorstwo przesyłowe, jakim jest (...) S.A. za okres od dnia kiedy stał się właścicielem nieruchomości tj. 11 czerwca 2015 roku do dnia poprzedzającego podpisanie umowy o ustanowienie służebności przesyłu tj. 20 czerwca 2017 roku. Pozwany w odpowiedzi na pozew powołał się jednak na okoliczność, że łączyła

go z powodem umowa bezpłatnego użyczenia. Kwestią zasadniczą dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy było więc ustalenie, czy strona pozwana dysponowała tytułem prawnym do korzystania z nieruchomości powoda. Z przedłożonych do niniejszej sprawy dokumentów nie wynika uprawnienie pozwanego do nieodpłatnego korzystania z nieruchomości. Wprawdzie we wniosku o wydanie decyzji o udzieleniu pozwolenia na budowę dla inwestycji „Linia 110kV C.-U.” zostały wymienione jako załączniki zgody poszczególnych właścicieli, niemniej jednak, dokumenty te nie zostały załączone. Trudno zatem ocenić czego zgoda dotyczyła i na jakich warunkach została wyrażona. Nawet gdyby przyjąć, że poprzednik prawny pozwanego uzyskał zgodę właściciela nieruchomości na nieodpłatne udostępnienie terenu pod instalację urządzeń elektroenergetycznych i miejsca na zainstalowanie urządzenia pomiarowego. Natomiast czym innym jest stałe korzystanie z tych urządzeń oraz nieruchomości, przez które urządzenia te przebiegają, polegające m.in. na prowadzeniu prac o charakterze konserwacyjnym, czy też dokonywaniu napraw w razie awarii. Zakłada ono bowiem konieczność zapewnienia i to na przyszłość, swobodnego dostępu do tych urządzeń. Wiąże się zatem z ograniczeniem własności do nieruchomości i pociąga za sobą konieczność stałego uregulowania tego stanu faktycznego w postaci chociażby ustanowienia określonego ograniczonego prawa rzeczowego na rzecz właściciela urządzeń. Co więcej, w orzecznictwie zauważa się dobra wiara w chwili stawiania urządzeń nie oznacza powstania po stronie przedsiębiorstwa energetycznego prawa do korzystania z nieruchomości skutecznego wobec każdorazowego jej właściciela, odpowiadającego treści służebności przesyłowej. Zaniechanie rozwiązania tych kwestii oznacza brak tytułu prawnego do dalszego ingerowania w sferę cudzej własności, z czym wiąże się obowiązek świadczenia wynagrodzenia na podstawie art. 225 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2009 r., II CSK 594/08, LEX nr 510969; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2012 r., II CSK 176/12, LEX nr 1293941; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 września 2013 r., I ACa 425/1, LEX nr 1381441). Należy również podkreślić, że pozwany nie może być uznany za posiadacza w dobrej wierze, bowiem jedynie w sytuacji, gdy posiadanie służebności ma swe źródło w dokumentach mogących stanowić podstawę ustanowienia służebności, tj. akcie notarialnym czy decyzji administracyjnej, może ono być uznane za posiadanie nabyte w dobrej wierze (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2012 r., II CSK 120/12, LEX nr 1267161). Z kolei w przypadku, gdy korzystanie z urządzeń mające cechy służebności gruntowej nie znajduje oparcia w żadnym dokumencie, albo też nie zachowano przy ustanowieniu służebności wymaganej prawem formy aktu notarialnego, bądź decyzji administracyjnej, mamy do czynienia z posiadaniem w złej wierze (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 września 2011 r., (...) 548/10, LEX nr 1068740).

W niniejszej sprawie pozwany nie wykazał, iż przysługuje mu tytuł prawny do korzystania z nieruchomości powoda, ani też, aby poprzedni właściciel nieruchomości wyraził zgodę na korzystanie z niej w zakresie koniecznym do wybudowania na gruncie urządzeń linii przesyłowej i korzystania z niej w zakresie umożliwiającym eksploatację tych urządzeń. Ponieważ z powyższych rozważań jednoznacznie wynika, iż przedsiębiorstwo energetyczne, które nie legitymuje się uprawnieniem do ingerowania w sferę cudzej własności nieruchomości dla bieżącego utrzymania urządzeń przesyłowych, korzysta z tej nieruchomości w złej wierze i zobowiązane jest do świadczenia wynagrodzenia na podstawie art. 225 k.c., w ocenie Sądu roszczenie powoda o zapłatę na jego rzecz przez pozwanego wynagrodzenie za bezumowne korzystanie było zasadne.

Kwestią wyjściową dla ustalenia wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy powinno być wszystko to, co jej właściciel uzyskałby, gdyby nieruchomość wydzierżawił lub oddał w użytkowanie na podstawie innego stosunku prawnego. Należy jednak zauważyć, że posiadanie służebności gruntowej, obecnie zdefiniowanej w art. 305¹ k.c. jako służebność przesyłu, przybiera i przybierało także w przeszłości taką postać, że nie pozbawia w pełni faktycznego władztwa właściciela nad nieruchomością obciążoną. Z tej przyczyny nie są do końca adekwatne kryteria ustalania wysokości wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości oparte wyłącznie na układzie odpowiednich cen rynkowych właściwych dla najmu lub dzierżawy gruntu, które są właściwe wtedy, gdy wynajmujący lub wydzierżawiający zostają zupełnie pozbawieni fizycznego władztwa nad rzeczą. Postuluje się zatem, by w ramach obiektywnych kryteriów zastosować ceny rynkowe za dotychczasowe korzystanie przez przedsiębiorstwo przesyłowe z nieruchomości w zakresie służebności, z uwzględnieniem stopienia ingerencji w treść prawa własności. Jeżeli ze względu na sposób posiadania służebności lub też ze względu na sposób posadowienia urządzeń przesyłowych, właściciel mógł i może korzystać ze swojej nieruchomości w mniej lub bardziej ograniczonym zakresie, wynagrodzenie

za bezumowne korzystanie może być odpowiednio obniżone. Wymaga to uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, mających miejsce także w określonych przedziałach czasu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2013 r., II CSK 504/12, LEX nr 1324272).

W niniejszej sprawie Sąd ustalił wysokość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu wyceny nieruchomości. Biegły w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy i uwzględniając wszystkie czynniki mające wpływ na kształtowanie się wynagrodzenia określił wartość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w odniesieniu do napowietrznej linii energetycznej 110 kV relacji C.-U. w sposób następujący: dla działki ewidencyjnej nr (...) położonej w W. - 4.350 zł; dla działki ewidencyjnej nr (...) położonej w W. - 245zł; dla działek ewidencyjnych nr (...) położonych w K. - 1.055 zł; oraz dla działki ewidencyjnej nr (...) położonej w K. wynosi 1.281 zł. Niemniej mając na względzie, iż powód ograniczył powództwo do kwoty 4.350 zł Sąd, w na podstawie art. 225 k.c., w punkcie I sentencji wyroku, zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w G. na rzecz powoda Grupa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.-D. kwotę 4.350 zł.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 100 k.p.c., który stanowi, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W niniejszej sprawie do niezbędnych kosztów postępowania poniesionych przez powoda należy zaliczyć koszty zastępstwa procesowego powoda ustalone zgodnie z §2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w kwocie 1.800 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłatę sądową od pozwu w kwocie 275 zł oraz koszt opinii sporządzonej przez biegłą w kwocie 2.693,61 zł, a więc łącznie 4.785,61 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł wraz z opłatą skarbową w kwocie 17 zł, a więc łącznie 1.817 zł. Z uwagi na fakt, że powództwo okazało się zasadne w 71% powodowi winny zostać zwrócone koszty postępowania w kwocie 3.780,63 zł. Pozwany z kolei wygrał sprawę w 21%, a więc należy mu się zwrot kosztów w wysokości 381,57 zł. Po wzajemnym potrąceniu kosztów, pozwany winien zapłacić na rzecz powoda kwotę 3.399,06 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Sąd omyłkowo orzekł o obowiązku zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.507,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, dlatego też postanowieniem z dnia 29 października 2018 r. sprostowano oczywisty błąd rachunkowy, zawarty w punkcie III. sentencji – powodowi należał się zwrot kosztów procesu w wysokości 3.399,06 zł.